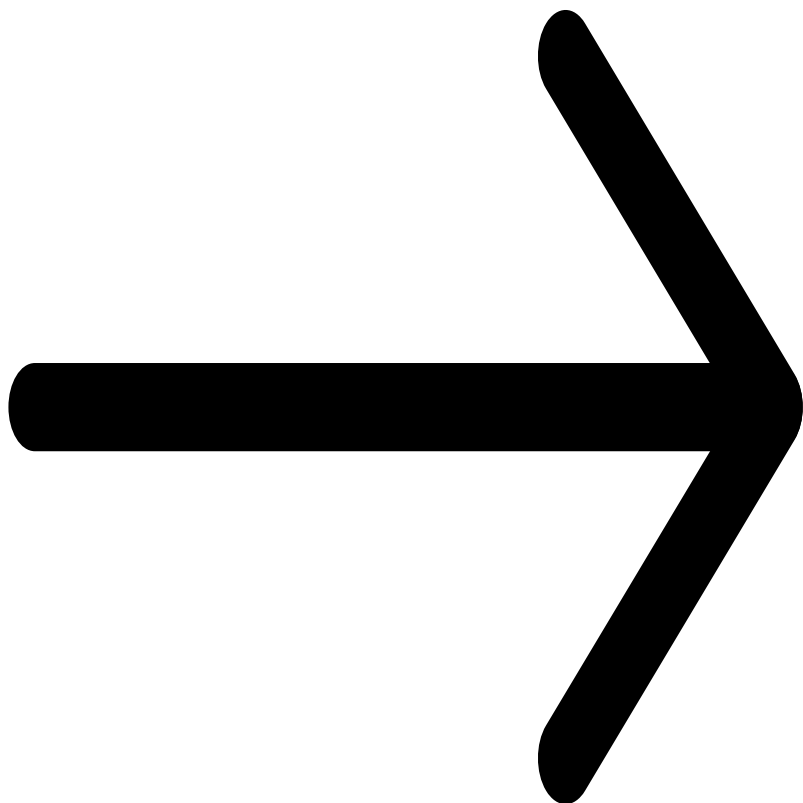

Giovanni Antonini presenta el seu concert amb una sessió d'OBC: Converses didàctica i magistral

Ahir va tenir lloc la inauguració del cicle OBC: Converses, una proposta ideada amb l'objectiu de crear un espai d'interacció entre directors, solistes, crítics musicals i públic en general que ofereix l'oportunitat de debatre i aprofundir sobre el coneixement de la música simfònica. Al llarg de la temporada, l'OBC: Converses oferirà trobades amb el director titular de l'Orquestra i els principals directors i solistes convidats, així com també amb experts del món musical.

La primera proposta de la temporada va tenir com a convidat excepcional el director italià Giovanni Antonini, un especialista en la interpretació amb criteris historicistes que enguany torna per tercera vegada a dirigir l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya amb un programa al voltant de Mozart.

La "conversa", que tenia com a moderador François Bou, gerent de l'OBC, i com a interlocutor amb Antonini el musicòleg Oriol Pérez Treviño, nou director de L'Auditori, va tenir un gran èxit d'assistència i va permetre unes magnífiques intervencions del director italià, molt didàctic en totes les seves explicacions.

Amb el títol de "Giovanni Antonini: Barroc i simfonisme, una trobada impossible?", la conversa va girar al voltant de diversos temes de gran interès, que van servir a bastament per preparar l'audició del concert que el mestre italià dirigirà aquest cap de setmana. Des dels seus inicis al món simfònic -a partir del moment en què Víctor Pablo Pérez el va convidar a dirigir la Simfònica de Tenerife- fins a la seva consolidació com a director d'orquestrades simfòniques, havent rebut ja diverses invitacions d'orquestrades com la Filharmònica de Berlín, Antonini va destacar quin és el seu criteri a l'hora de treballar amb una orquestra simfònica. El mestre italià va parlar de la necessitat de treballar-hi amb una idea cambrística, des del primer violí fins al darrer, i donant protagonisme a tots els músics individualment, juntament amb

la importància de la respiració per contribuir a construir un discurs entenedor per al públic. Aquesta retòrica de la música –que Harnoncourt va explicar en el seu llibre *El discurs musical*– té com a base la importància de l'articulació –de la mateixa manera com en la parla humana és important articular les consonants–, el ritme i la cadència de la música. Antonini va remarcar que en la interpretació moderna es busca sobretot la bellesa del so, a vegades en detriment del discurs, mentre que segons el seu criteri, a vegades cal prioritzar la netedat en l'atac i en l'articulació, malgrat que això pugui embrutir en algun punt el so. Giovanni Antonini va fer esment de les dificultats que els músics d'orquestra tenen per interpretar música amb criteris historicistes, ja sigui per l'escola de la qual provenen –va posar com a exemple l'escola de violinistes russos– o per l'ús d'arcs moderns, que fan més difícils algunes articulacions.

Per acabar, Antonini va defensar la necessitat de divertir-se fent música i de no fer de la música una cosa “*massa seriosa*”.

El mestre italià Giovanni Antonini dirigirà el primer concert de la temporada, “Mozart vs. Salieri”, en tres audicions –divendres 23, dissabte 24 i diumenge 25, amb un variat programa que inclou les *Variacions sobre el tema “La follia di Spagna”* de Salieri, el *Concert per a piano i orquestra núm. 15* –amb Nelson Goerner al piano–, les *Variacions “La ci darem la mano”* de Chopin i la *Simfonia núm. 40* de Mozart.